

Nouakchott een stad van zand

De nieuwe regering met de nieuwe president is hard bezig de 'stad' in een nieuw jasje te steken.

Nouakchott is een zandstad, de wegen zijn van zand en de huizen zijn van zand, geen zandkastelen maar zanderige schoenendozen, met een luik en een deur. Zanderige winkeltjes in dezelfde stijl. De markt is geplaveid met visafval, plastic, rottend fruit en alle andere soorten afval. Hoe diep je ook zal graven, schoon zand kom je niet tegen. De stank is dan ook niet te harden en vooral daar draag ik graag mijn sluier voor mijn neus en mond. In dit deel van de stad verandert er niets. Maar er is een ander deel dat de 'Zône des Ambassades' heet. Daar is een mooie asfaltweg gekomen, compleet met parkeerhavens en stoplichten op iedere hoek. Prachtige lantaarns verlichten in de avond de asfaltweg en een lager gemonteerde lamp de brede trottoirs. Er zijn twee koffiehuisen gekomen, waar je heerlijk buiten onder een heus zonnescherm kunt zitten en een ware supermarkt die van alles verkoopt. Fantastisch. Wat een vooruitgang. Maar:

Door de verlichting in die straat zit een ander deel van Nouakchott zonder licht. De stoplichten gaan daar allemaal tegelijk op rood. De verkeersdrukte is minimaal, de mensen rijden over het trottoir om niet beboet te worden omdat ze door rood rijden. Want samen met de stoplichten zijn er ook agenten gekomen om ervoor te zorgen dat iedereen zich aan de regels houdt. Op de parkeerhavens staan de auto's geparkeerd alsof ze zijn neergegoid. De geplante palmbomen kosten enorm veel water om ze op die plek te laten groeien. En er is te weinig water in Nouakchott. De koffiehuisen zijn alleen voor mannen en in de supermarkt kun je alleen onbetaalbare dingen kopen of zaken die niemand nodig heeft, op de enkele blanke na die nog in dit land is. En dat zijn er door de situatie niet veel. Waarschijnlijk is al het beschikbare geld van Mauritanië hiervoor gebruikt, want er is nauwelijks een mug., Mauritaanse munt, te wisselen. Vraag: Hoe betalen wij de mensen?

Verder heeft de president vorige week een opleidingsinstituut voor soldaten geopend. Een school met internaat voor kinderen van 10 tot 18. Groepen kleine jongens (van arme ouders, de school plus eten en drinken wordt door de overheid betaald) van hooguit tien jaar trainen in soldatenpakjes binnen de hekken van het grote terrein, voor het grotere werk in de toekomst. Waar kun je maar trots op zijn?

De rest van de stad, en dat is het overgrote deel, is nog steeds zanderig, vies en arm, zonder schoon water en zonder duurzame en voldoende elektriciteit en daar wonen wij (gelukkig).

Dan het werk. Als eerste de container met zonnepanelen voor de twee watertorens in Fouta. De container zou aankomen op 2 februari. Alles was in orde voor de ontvangst. Maar de container was er niet. Op 7 februari is hij gearriveerd. Even bij het kantoor de officiële papieren ophalen voor het inklaren. Kantoor op slot, man vertrokken. Bij informatie blijkt: hij heeft een feestje in Senegal en heeft de sleutel meegenomen. Hij komt morgen terug; dus niet en overmorgen ook niet. Drie dagen later stuurt hij een man vanuit Senegal met de sleutel. Willen wij?, dat is de vraag. Ja wij willen, maar wij willen niet betalen. Na lang heen en weer bellen (de lijn is slecht en de kaartjes snel op) besluiten we tot het delen van de kosten. De sleutel arriveert samen met de man in de nacht. De volgende morgen staan wij om negen uur voor de deur. De man slaapt, we komen terug om elf uur, de man slaapt, maar Demba gaat naar binnen, zoekt hem op in zijn slaapkamer en wacht tot hij zich heeft aangekleed en neemt hem mee naar het kantoor waar hij ons de papieren overhandigt. Hij wrijft demonstratief het zand van de slaap uit zijn ogen. Hij is niet blij, wij wel.

De volgende stap is het matchen van de papieren met de container. De computer wordt opgestart, hoe moest dat ook alweer? Een zanderig scherm is alles wat verschijnt. Misschien zo, voorzichtig help ik heel tactvol een handje. Er verschijnen verschillende containers op het scherm, maar niet de onze.

We komen 's middags terug om met een andere deskundige samen te zoeken op het scherm. Met een blik door het raam staat hij te schitteren in de zon. Nummers prijken leesbaar vanaf de balie op de container. Maar: 'Dat is hem, daar staat hij', helpt ons niet. De computer moet het bewijzen, je hebt een dergelijk ding niet voor niets. Pas als door een handeling alle computers van het scherm blijvend verdwijnen, krijgen we de papieren met stempel terug om ons bij de volgende balie te melden, maar dan wel morgen.

Om negen uur gaat de balie open, staat op de deur. Negen uur staan wij op de stoep en daar staan we tot half twaalf. Computer opstarten, thee drinken, zoeken naar de naam van de transiteur, die naast ons staat en bij iedereen bekend is. Maar achter zijn naam staat in de computer dat hij geblokkeerd is. Niemand weet hoe dat kan en niemand weet hoe dat verholpen moet worden. Dat betekent afwachten en daar zijn we goed in. U hoort later meer. Hartelijke groeten uit een zonoevergoten land van zand.

